

diergeneesmiddelen. Daarin is neergelegd dat recepten voor ontwormmiddelen voor maximaal 1 jaar mogen worden voorgeschreven. In de jurisprudentie van het Veterinair beroepscollege zijn deze uitgangspunten onderschreven.

5.8. Weliswaar heeft beklagde bij de in de jurisprudentie vastgelegde voorwaarden en uitgangspunten met betrekking tot het voorschrijven van ontwormmiddelen enkele vraagtekens geplaatst, zoals ten aanzien van het nut van mestonderzoek, echter volgt het college in dat verband de klachtambtenaar waar deze heeft gesteld dat met mestonderzoek niet alleen de wormbelasting kan worden bepaald, maar ook de soort worminfectie kan worden aangetoond, zodat gericht kan worden behandeld en het juiste en passende ontwormmiddel kan worden voorgeschreven, naast dat bij de preventieve inzet van anthelmintica het risico bestaat op de ontwikkeling van resistentie tegen deze diergeneesmiddelen. Los hiervan kan het college niet anders dan concluderen dat beklagde op geen enkele wijze heeft aangetoond, noch aannemelijk heeft gemaakt dat hij, voordat hij de bedoelde recepten uitschreef, op basis van eigen waarneming bekend was met de dieren waarvoor de ontwormmiddelen besteld en bestemd waren, noch met de omstandigheden waaronder die dieren werden gehouden. De verklaringen van de door de NVWA gehoorde getuigen bevestigen dit. Voor zover beklagde heeft gesteld dat hij gebruik maakte van vragenlijsten en dat hij tevoren ook wel eens telefonisch contact met de aanvragers van de ontwormmiddelen opnam, is daarvan geen enkel bewijs in het geding gebracht. Het ligt op de weg van een procespartij om zijn of haar stellingen met verifieerbare bewijzen te onderbouwen, ook als het college daar niet specifiek om heeft gevraagd. Het college gaat er aldus vanuit dat beklagde in de hier bedoelde periode recepten voor ontwormmiddelen uitschreef ten behoeve van de levering aan voor hem volstrekt onbekende diereigenaren en dieren. Daarbij is voldoende vast komen staan dat dit niet incidenteel, maar veelvuldig is gebeurd. Geheel terzijde en ten overvloede wordt nog opgemerkt dat met het enkele gebruik van vragenlijsten niet uitgesloten kan worden dat dierhouders onjuiste, niet verifieerbare informatie over hun dieren verschaffen, terwijl juist de eigen waarneming van en de beoordeling door de dierenarts relevant is. Het op een dergelijk lichtvaardige wijze en op afstand uitschrijven van recepten voor ontwormmiddelen voor dieren die beklagde nimmer zelf had gezien, acht het college niet overeenkomstig de zorgvuldige beroepsuitoefening en met een dergelijke werkwijze wordt overigens ook niet voldaan aan de minimumnorm die is neergelegd in artikel 5.5 van de Regeling diergeneeskundigen.

Met betrekking tot de recepten voor UDA-gekanaliseerde diergeneesmiddelen

5.9. Gebleken is dat bedrijf A de UDA-gekanaliseerde diergeneesmiddelen Ulcergold (REG NL 114390) en Tranquigel (REG NL 119559) op basis van door beklagde uitgeschreven recepten heeft verkocht en geleverd aan houders van dieren.

Overigens is ook gebleken dat bedrijf A alleen over een DR-vergunning, een kleinhandelsvergunning beschikte, waarmee alleen URA-diergeneesmiddelen en dus geen UDA-diergeneesmiddelen op recept van een dierenarts aan dierhouders mochten worden geleverd, hetgeen beklagde in zijn hoedanigheid van dierenarts wist althans behoorde te weten. Het voorschrijven van recepten voor UDA-diergeneesmiddelen ten behoeve van een bedrijf dat niet bevoegd was deze middelen aan dierhouders te leveren, is eveneens onzorgvuldig geweest en valt beklagde naar het oordeel van het college aan te rekenen.

5.10. Het college is met de klachtambtenaar van oordeel dat, voor zover beklagde recepten voor UDA-diergeneesmiddelen Ulcergold en Tranquigel heeft uitgeschreven, hij niet heeft voldaan aan het uitgangspunt in de jurisprudentie, dat de inzet van deze

middelen dient te geschieden in het kader van een diergeneeskundige behandeling, die in beginsel onderzoek, diagnose, nazorg en verslaglegging omvat. Ook met betrekking tot deze UDA-middelen geldt dat de recepten op afstand werden uitgeschreven, zonder dat is gebleken dat beklaagde bekend was met de dieren en de omstandigheden waaronder ze werden gehouden en hij de medicatiehistorie kende en zonder dat is gebleken dat bij het betrokken dier of de betrokken dieren onderzoek was gedaan en er een diagnose was gesteld. Waar beklaagde heeft gesteld dat hij ook bij het uitschrijven van de UDA-middelen gebruik maakte van vragenlijsten voor dierhouders, had het op zijn weg gelegen daarvan enig bewijs in het geding te brengen, hetgeen niet is gebeurd. Het verweer van beklaagde dat hem op basis van ervaring bekend is dat het middel Tranquigel preventief ingezet kan en mag worden, laat onverlet dat beklaagde geen stukken in het geding heeft gebracht waaruit blijkt dat de dieren waarvoor de middelen werden uitgeschreven klinisch waren onderzocht en er een diagnose was gesteld, terwijl terzijde wordt opgemerkt dat ook niet is gebleken dat er nazorg is verleend en er een controleerbare verslaglegging is bijgehouden met betrekking tot de dieren die het betrof. Het college concludeert aldus dat beklaagde lichtvaardig en op afstand, zonder verifieerbare onderbouwing, recepten voor de UDA-gekanaliseerde diergeneesmiddelen uitschreef en daarmee niet overeenkomstig de zorgvuldige beroepsuitoefening heeft gehandeld.

5.11. Hiernaast is gebleken dat in de pleegperiode niet alle vereiste gegevens voor het UDA-gekanaliseerde diergeneesmiddel Tranquigel (REG NL 119559) op het uitgeschreven recept stonden vermeld, zoals bijvoorbeeld de diersoort waarvoor het diergeneesmiddel werd afgeleverd en het registratienummer van dit middel, hetgeen in strijd is met artikel 5.13, eerste lid, onderdeel b en c van de Regeling diergeneesmiddelen. Ook geldt dat een paard in beginsel een voedselproducerend dier is, tenzij in het bijbehorende paardenpaspoort is aangetekend dat het dier is uitgesloten van humane consumptie. De klachtambtenaar heeft er terecht op gewezen dat de toepassing van Tranquigel blijkens de registratiebeschikking niet is toegestaan bij paarden die voor humane consumptie zijn bestemd. Niet aangetoond of gebleken is dat beklaagde, voor hij de betreffende recepten voor de levering van Tranquigel uitschreef, inzage heeft gehad in de bijbehorende paardenpaspoorten en zelf heeft gecontroleerd of daarin was aangetekend of het betreffende paard al dan niet voor de slacht was uitgesloten en dat, voor zover dat niet het geval was, hij er zorg voor heeft gedragen dat dit alsnog gebeurde, voordat dit middel via bedrijf A aan paardenhouders kon worden geleverd. Meer algemeen geldt dat geen of volstrekt onvoldoende documentatie in het geding is gebracht, met daarin de onderbouwing of verantwoording van de inzet van de bedoelde UDA-diergeneesmiddelen en dat hierdoor niet kan worden vastgesteld voor welke paarden, in het kader van welke behandeling, de recepten voor deze diergeneesmiddelen zijn uitgeschreven. Ervan uitgaande dat de paardenpaspoorten voorafgaande aan het voorschrijven van een recept voor de levering van Tranquigel niet door beklaagde werden gecontroleerd, is het risico geschapen dat er paarden in de voedselketen terecht konden komen, die nog residuen van dit diergeneesmiddel in het lichaam hadden, met mogelijk schadelijke gevolgen voor de volksgezondheid. Dat dit risico zich mogelijk niet daadwerkelijk heeft verwezenlijkt doet hier niet aan af.

5.12. Voor zover beklaagde heeft gesteld dat een inspecteur van de NVWA, die in 2019 de inspectie bij bedrijf A heeft uitgevoerd, eerder in 2011 de werkwijze van beklaagde met betrekking tot het uitschrijven van recepten voor de levering van URA- en UDA-gekanaliseerde diergeneesmiddelen ten behoeve van bedrijf A nog als correct heeft aangemerkt, is dit betwist en overigens zou dit dan geruime tijd voor de

hier in het geding zijnde periode zijn gebeurd, terwijl de wettelijke regelgeving in die tussenliggende periode is gewijzigd, onder meer met de inwerkingtreding van de Regeling diergeneeskundigen op 1 juli 2014 (Staatscourant 2014, 17425) en ook op basis van de latere jurisprudentie van het Veterinair Tuchtcollege en het Veterinair Beroepscollege andere voorwaarden en uitgangspunten zijn gaan gelden.

5.13. Op grond van het voorgaande is de klacht gegrond. Al hetgeen beklagde voor het overige nog ter verdediging heeft aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Na te melden maatregel acht het college passend en geboden.

6. DE BESLISSING

Het college:

verklaart de klacht gegrond;

legt beklagde een geldboete op van € 5.000, waarvan € 2.500 voorwaardelijk, met een proeftijd van drie jaar, overeenkomstig het bepaalde in artikel 8.31, eerste lid, onderdeel c, juncto het vijfde en zesde lid van de Wet dieren, waarbij de proeftijd met betrekking tot de voorwaardelijke boete ingaat vanaf de dag dat deze uitspraak onherroepelijk is geworden.

Aldus vastgesteld te 's-Gravenhage door mr. A.J. Kromhout en door de leden drs. J. Hilvering, drs. J.A.M van Gils, drs. B.A.M. Langhorst-Mak en drs. M. Lockhorst en in het openbaar uitgesproken op 4 oktober 2022.